

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

V. Dissoluuntur argumenta quædam contra simplicitatem vnionis
essentialis in corpore naturali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

momentis contingeret, cum per omnia momenta, hominis materia dispendium aliquod patitur.

39 Aliter etiam ostēdi potest, ac probari id ipsum: quia pro priori naturā, quo anima intelligitur potens ad actionem nutritiā, etiā intelligitur vnita materiā, materiāque intrinsecē informans: neque non pro postēriori naturā intelligitur alia vnio animā cum materia, siue alia informatio per nutritionem producta: quandoquidem ergo prius, & postērius naturā in eodem instanti reali semper continentur, sane homo necessariō gaudet, simul, vt aiunt, & semel duplici informatione: ac proinde hāc in homine non minus quā in ceteris animantibus extensionem partium sortitur. Antecedens perspicuum est: nam pro illo priori anima est perfectē vnita corpori: sicut enim exercere nō potest nutritionem, nisi vt vnita, ita similiter nisi vt perfectē vnita: sed anima cum corpore non nisi per materializationem & informationem perfectē, & completē vnitur; ambæ ergo, & non vna sola pro priori ad actionem nutritiā præsупponuntur: quo pacto, si homo duplici substantia inaequata polleret, neutra se sola hominem constitueret expeditum ad operandum, sed potius ambe pro priori ad operationes hominis necessariō intelligerentur. Aliam porro informationem existere pro postēriori ad nutritionem, per eāque ab anima produci, tam certum est, quam quod anima partibus nutritione acquisitis perfectē vnitur.

40 At dices iterum cum eodem P. Hurt, vbi infra, vnionem spiritualem hominis aliquibus partibus cōstare, nec quouis momēto totā mutari, quia in homine sunt plura minima naturalia, hoc est, plures partes, quarum singulæ sufficiunt, & requiruntur, ad hoc vt anima corpori possit infundi: pro numero ergo harum partium, siue minimorum naturalium multiplicatur in homine vniones spirituales: quæ quidē spirituales esse possunt, eo quod neque inter se vniantur, nec tot sint, quot sunt partes materiæ quas respiciunt, sicut eueniret, si materiales forent: quo fit, vt vnio spiritualis extēsiōe partium vnitarū destituta sit: ex alia verō parte anima rationalis pro priori naturā ad actionem nutritiā per informationem, & materializationem perfectē vnita corpori intelligitur: & singulis momentis tota vnio spiritualis non mutatur, sed præcisē aliqua eius portio, ea nimirum, quæ respicit minimum illud naturale, cuius particula vi natūi caloris assumitur.

41 Ceterū ne hāc satisfaciunt. Primō enim nō est, cur partes informationis inuicē non vniantur, aut cur eius spiritualitati magis obstat, vt partiū distinctarū vnio, quā earundem cum distinctione coniuncta expenetratio, quam tamen aduersarij admittunt. Deinde eadē ratione dici posset, pro numero indiuisibilium materiæ, qui quidem innumerabilis est, multiplicari in homine vniones spirituales, absq; præiudicio tamen spiritualitatis, eo quod inuicem non vniantur, ac proinde propriē non sint extensæ: vnde partes informationis non finitæ, ac paucae numero erūt, vt putant aduersarij, sed potius infinitæ. Denique quid absurdius, quam non mutatis extremis nihilominus eorum vnionem singulis momentis subito variari? At iuxta eos, quibuscum disceptamus, non mutata forma spirituali, nec minimi naturalis bona parte, adhuc earum variaretur vnio, ob particulam scilicet eius minimi, quam noxius, ac vitæ contrarius calor absumit.

42 Assertio quarta sit: in corpore naturali, atque completo est de facto inter eius partes essentialēs vnio virtualiter multiplex, siue, vt alij loquuntur, ratione ratiocinata distincta. Huius assertionis probatio non est operosa, sed potius facilis, iis suppositis, quæ assertione secunda statui: ibi enim demonstratum manet informationem, & materializationem virtualiter inter se

distinguiat in corpore quouis naturali est informatio, & materializatio, ac neutra sola, aut sine altera.

C A P V T V.

Dissoluntur argumenta quedam contra simplicitatem vnionis essentialis in corpore naturali.

Vnionem corporis naturalis, atque completi realiter simplicem non esse, sed compositam ex duabus distinctis, quarum alia se teneat ex parte materiæ, & alia, ex parte formæ censent Duran. in tert. disp. 15. q. 3. Cabrera 3. p. q. 21. a. 4. disp. 8. Montefinos 1. 2. q. 1. disp. 1. fine, Paulus Aresius lib. de gener. q. 16. c. 1. nosterque Valentin. de Herice in manuscriptis philosophicis, ac Hurtad. de Mendoza d. 5. phys. l. 7. qui plus cæteris opinionem hāc illustrauit, ac locupletauit. Pro qua prima, & potissima ratio sic habet. Vnio compositi substantialis, & naturalis in vtroque extremo recipitur, & sustentatur: vna realiter recipi nequit, aut sustentari in duobus extremis: ergo, &c.

43 Maior argumenti probatur, tum quia non est potior ratio, cur in vno, quam in alio extremorum recipitur vnio; siquidem vtrumque verē vnit, & afficit: tum etiā, quia alias vtrumque extremum non perficeret: qua ratione vnio hypostatica Verbum non perficit, quia in eo non recipitur, nec sustentatur. Minor suadet, quia vnum duntaxat extremum est sufficiens causa materialis vnus vnionis, vt cernere est in mysterio incarnationis, vbi vnio hypostatica in solo vno extremo, nimirum humanitate, tanquam in causa materiali sufficienti, & adæquata suscipitur; in Verbo verō nequaquam, quod tam exploratum est, quam quod Verbum non possit in tempore pati, aut mutari: vna igitur vnio in vtroque extremo simul, & semel suscipi nequit; aliās duas causas materiales adæquatas sibi videret, haud aliter, ac si idem candor duos parietes afficeret.

45 Respondeo: vna, eademque vnio in vtroque extremo corporis naturalis simul recipitur, vt ostensum est, capite præcedenti: cæterū ob id ea sibi non vindicat duplicem causam materiale adæquatam, quia ita ab vtraque per se ipsam essentialiter in genere causæ materialis pendet, vt sine alterutra esse nequeat etiam diuinitus: quod arguit, alterutram earum causarum materialium non esse adæquatam, ac per se sufficientem, sed potius inadæquatam, & partialem. Exemplum autem vnionis hypostaticæ solum conuincit, quodlibet extremorum causam adæquatam, & sufficientē vnionis alicuius esse posse; nimirum si vnio talis sit, quæ ab vno solum extremo in genere causæ materialis essentialiter pendeat; qualis suapte natura est vnio hypostatica; secus vero cuiuscumque vnionis, cum plures, immō pleræque vniones ab vtroque extremo in genere causæ materialis essentialiter pendeant.

46 Roges, cur potius vnio hypostatica ab vno solo extremo in genere causæ materialis essentialiter pendeat, potius quā vnio compositi substantialis naturalis? Respondeo, rationem iuxta nostra principia esse in promptu, ac satis perspicuam: namque vnio compositi substantialis naturalis ita intrinsecē afficit, & perficit vtrumque extremum, vt sine iis nullatenus fieri, aut conservari possit: quid mirum ergo, si in vtroque sustentetur? At vnio hypostatica solum humanitatem perficit, eo quod humanitas sola perfectibilis sit: Verbum autem non perficit, eo quod ratione suæ infinitatis extrinsecus perfectibile non sit: qua ratione intellectio constituta in lapide eum intelligentem non denominaret, eo quod lapis intelligentiæ incapax sit: Vnde vnio hypostatica in sola humanitate, non verō in hypostasi Verbi sustentatur.

E

Recen

47 Recentiores autem aliqui vbi explicant vnionem hypostaticam Verbum non perficere, quia in eo recipitur, sanè rem potius implicant, & clarius per obscurius exponunt: quid enim sit vnionem hypostaticam non perficere Verbum, aut cur illud non perficiat, clarissimum est, vt patet ex dictis. At cur vnio hypostatica in Verbo non recipiatur obscurissimū & ignotissimum est in sententia horum Authorum: quippe qui receptionem in eo collocant, quod actio productiua formæ, aut quasi formæ receptæ sit per semet ipsam essentialiter vnio sui ad extremum, in quo forma recipitur, cui ve vnitur: quo dato non video, cur actio productiua vnionis hypostaticæ, si supponatur omnino distincta à voluntate rei non vnatur se ipsa Verbo, aut certè ei vniri non possit, ac proinde cur vnio hypostatica in Verbo non recipiatur. Quare lōgè melius econuerso explicatur vnionem non recipi in Verbo, quia illud non perficit, nec potest.

48 Hactenus prima solutio primi, ac principalis argumenti, quod fateor etiam aliter solui posse. Probabile namque cenſeo vnionem corporis naturalis præsertim omnino materialis in vno tantum extremorum nempe in materia recipi, non verò in forma: at hoc qua ratione defēdi possit, cōmodius explicabo inferius libro quarto inter agendum de causa materiali, eiusque causalitate. Interim hoc solum animaduerto Authores eius, in quo versamur, arguēti, si minus omnes, saltem non paucos censere receptionem vnionis realiter distingui ab ipsa vnione, non verò cum ea eādē esse, vt nos sentimus: quo posito falso censent vnionem perficere non posse extremum, in quo non recipitur; & quidem posse satis ostēsum manet capite præcedenti: qui in ergo vnio compositi substantialis, atque corporei in vno solo eius extremo recipi possit, quantumvis non vnum eius extremū, sed vtrumque perficiat.

49 Secundum argumentum aduersariorum est huiusmodi. Vnio hominis realiter duplex est, altera materialis, altera spiritalis: ergo etiam in quouis alio composito substantiali realiter duplex erit, atque composita. Consequentia videtur proba. Probatur antecedens primò, quia vnio hominis in materia, & forma simul, & semel recipitur, vt nos etiam nuper admissimus, quamuis etiam oppositum falsi simus esse non improbabile: at vnio recepta in materia materialis est, non secus ac formæ in materia receptæ eo ipso materiales sunt: & vnio recepta in forma spiritali spiritalis est: sicut enim nihil spirituale in materia recipi, aut sustentari potest, ita econuerso fieri nequit, vt aliquid materiale in forma immateriali, seu spiritali recipiatur. Secundò probatur idem antecedens, quia datur in primis vnio aliqua materialis in homine: quid exploratius? Deinde etiam in eo datur vnio spiritalis: aliqua enim in eo datur vnio, aut solam animam intrinsecè respiciens; & hæc haud dubiè erit spiritalis, aut certè respiciens intrinsecè vtrumque extremum, videlicet corpus, & animam rationalem. Et quod huiusmodi vnio sit spiritalis facile probatur: quia omnis effectus sequitur conditionē nobilioris causæ, vt cernere in conclusione Theologica, quæ supernaturalis enadit etiā ex vna præmissa naturali, & alia supernaturali deducatur: necnon in actu charitatis, qui immediatè procedēs ab habitu supernaturali, & potentia naturali, non naturalis est, sed supernaturalis: similiter ergo vnio intrinsecè, & immediatè respiciens corpus animamque; & vtroque posterior, spiritalis tamen, nō corporea euadit.

50 Respondeo: in primis permissò antecedenti, consequentia fortassis est nulla: atque esto in homine vnio realiter composita sit, non propterea in aliis compositis substantialibus id admittere cogimur: cum ratio disparitatis vtrinque manifesta sit, si cuius momenti est

argumentum positum. Sic vnio hypostatica, iuxta aduersarios, simplex est, & non composita; reliquæ contrā compositæ, & non simplices ob specialem rationē discriminis, quam inter has, & illam adinueniunt, & quam in eo positam putāt, quod vnio hypostatica nec possit, nec debeat vtrumque extremum perficere, aut aut in vtroque recipi, cum interim cuius aliq vnioni essentialē sit, vt duo extrema ex æquo perficiat, & in duobus recipiatur: quidni ergo similiter, ob rationem disparitatis in argumento positam, nobis liceat vnionem hominis compositam multiplicemque permittere, & tamen cæteras omnes adstruere simplices, ac nullo modo compositas?

Deinde respondeo absolute negato antecedenti. Ad primam eius probationem dicendum est, omnem vnionem hominis materialem esse, cum in materia necessariò recipiatur: quod verò in anima immateriali etiam inadæquatè recipiatur, eam spiritalē esse non arguit: quia aliquid materiale in subiecto inadæquatè spiritali recipi potest, vt cernere est in sensationibus materialibus, quas anima rationalis recipit, alias per eas fortasse non sensura. Ratio à priori est, quia spiritalitas siue immaterialitas in independentia à materia sita est, vel certè eam tanquam passionem postulat, vt fatentur omnes: atqui materialitas econuerso in independentia spiritus sita non est: alioqui spiritalitas in ordine ad materiam, & materialitas in ordine ad spiritū, non sine vitioso circulo explicarentur: & quidem vti creaturæ non sunt independentes à primo, & perfectissimo ente nempe Deo, ita non est cur materialitas independentiā à spiritu se perfectiori velut essentiali, aut passionem sibi vendicat. Quæ cum ita sint, etsi nihil spirituale in materia recipi, vel ab ea pendere possit: cæterum econuerso aliquid materiale recipi poterit in spiritu, atque ab eo pendere.

Ad alteram probationem contrariam negati antecedentis dicendum est, vnionem humanam, esto intrinsecè respiciat, non solum materiam hominis, sed etiam animam spiritualement, non propterea huius conditionem debere sequi, neque spirituales euadere: quantumcunque conclusio Theologica, sit non naturalis, ad instar præmissæ naturalis, ex qua sequitur, sed supernaturalis more alterius præmissæ suæ supernaturalis. Ratio discriminis est, quia spiritalitas postulat, vt dictū est, independentiā à corpore, & per eam non verò per contrariam dependentiam explicatur: quamquam autem vnio humana dependeat intrinsecè à spiritu, nihilominus simul dependet à corpore humano, tanquam à causa materiali, ac proinde huius dependentiæ titulo materialis censi debet, non verò spiritalis: cæterum supernaturalitas in eo posita est, quod aliquid sit suprā naturæ vires nullæque huius ordinis per se solas ad illud sufficiant, cōclusio autē Theologica licet procedat ex vna præmissa naturali, tamē hæc sola ad eā non sufficit, sed alterū lumē superius ad omne naturale, nempe lumen præmissæ supernaturalis, ac reuelatæ ad eā requiritur inferendam: quapropter haud poterit esse naturalis, sed potius magis est, vt sit supernaturalis.

Poriò quod statuitur in argumento, effectum sequi debere conditionem nobilioris causæ, licet aliquando verum sit, vt patet in conclusione Theologica, & aliis quibusdam effectis; semper tamen verum esse non potest, sed multoties est falsum, vt si quid vnquam: quæ admodum videre est in conclusione naturali deducta ex duabus præmissis, altera probabili, euidenti altera, & non vnus euidentiam sequente, aut sibi vendicante, sed potius alterius probabilitatem, & ineuidentiam, vt fatentur omnes. Id ipsum multis aliis confirmari posset exemplis; quæ tamen prætermitto, ne longum faciam.